

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ความผิดมูลฐานตาม (๗) ของบทนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน”
ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
พ.ศ. ๒๕๔๒ : กรณีความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากร
ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและความผิดตามพระราชบัญญัติ
ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕

สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปปง.) ได้มีหนังสือ
ด่วนที่สุด ที่ ปง ๐๐๐๒.๒/๔๔๑๖ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
สรุปได้ว่า สำนักงาน ปปง. ได้รับหนังสือจากสำนักงานศุลกากรตรวจของผู้โดยสาร ท่าอากาศยาน
สุวรรณภูมิ และสำนักสืบสวนและปราบปราม กรมศุลกากร แจ้งรายงานการจับกุมผู้กระทำความผิด
เกี่ยวกับการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรว่า พบบุคคลมีพฤติการณ์ในการกระทำความ
ผิดโดยการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลบเลี่ยงการสำแดงต่อเจ้าหน้าที่
ศุลกากร อันเป็นความผิดมูลฐานตาม (๗) ของบทนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓
แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อให้สำนักงาน ปปง.
ตรวจสอบเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อไป
ในการนี้ สำนักงาน ปปง. ได้ดำเนินการตรวจสอบเรื่องดังกล่าว ปรากฏข้อเท็จจริงสรุปได้ว่า ผู้ต้องหา
ถูกจับกุมพร้อมของกลางซึ่งเป็นเงินตราต่างประเทศ และถูกดำเนินคดีในความผิดฐานนำเงินตราต่างประเทศ
เข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ตามมาตรา ๘ และมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม
การแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติม
พระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๗ กฎกระทรวง
ฉบับที่ ๒๕ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕
ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๐ ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง กำหนดดวงเงินตราต่างประเทศที่ผู้นำเงินตรา
ต่างประเทศออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศต้องสำแดงรายการเงินตราต่างประเทศ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม
๒๕๕๐ ประกาศกรมศุลกากร ที่ ๑๘/๒๕๕๑ เรื่อง ข้อบังคับว่าด้วยการสำแดงเงินตราต่างประเทศที่นำออกไป
นอกหรือเข้ามาในประเทศ ลงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ และความผิดฐานนำหรือพาของที่ยังไม่ได้
ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช
๒๔๖๙ ประกอบกับมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๔๘๒
ต่อมาผู้ต้องหาได้ให้การรับสารภาพและขอรับคดีในชั้นศุลกากร ตามนัยมาตรา ๑๐๒ ทวิ
แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙)
พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยยินยอมชำระค่าปรับและขอรับเงินตราต่างประเทศซึ่งเป็นของกลางในคดีนี้คืนทั้งหมด
เมื่อคดีระงับแล้ว ในเบื้องต้น สำนักงาน ปปง. พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ดังกล่าวมีลักษณะเป็น
การกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร อันเป็นความผิด
มูลฐานตาม (๗) ของบทนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม

ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๒/๓๑๑ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ ซึ่งสำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

การฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ และเงินตราต่างประเทศดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากร จึงเป็น “ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด” ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ

อย่างไรก็ดี เนื่องจากบทบัญญัติมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่บัญญัติว่า “สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ และความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๕ ทวิ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าวินิจฉัยของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยกันแล้วเกินกว่าสี่แสนบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่จะเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น” บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวที่ว่า “ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น” หมายความว่า “ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดในการที่จะถูกดำเนินการกับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ด้วยหรือไม่ ในประเด็นดังกล่าวสำนักงาน ป.ป.ช. พิจารณาและมีความเห็นเป็นสองแนวทาง ดังต่อไปนี้

ความเห็นที่หนึ่ง เห็นว่าการระงับคดีโดยการเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องตามบทบัญญัติมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘ ถือว่าคดีเป็นอันระงับไปและผู้กระทำความผิดย่อมได้รับความคุ้มกันในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดนั้นทุกกรณี ซึ่งหมายความว่ารวมถึงการถูกดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วย

ความเห็นที่สอง เห็นว่าพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ เป็นกฎหมายที่มีทั้งโทษทางอาญาและมาตรการทางแพ่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน โดยดำเนินการกับทรัพย์สินให้ตกเป็นของแผ่นดินนั้นแยกต่างหากกับคดีอาญา กล่าวคือ แม้ในทางอาญาผู้กระทำความผิดจะไม่ถูกลงโทษก็สามารถดำเนินการในทางแพ่งกับทรัพย์สินได้ หากศาลเชื่อว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ซึ่งในประเด็นดังกล่าวนี้ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยไว้ในคำวินิจฉัยที่ ๔๐-๔๑/๒๕๔๖ ว่าพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มีมาตรการทางอาญาที่ดำเนินคดีต่อบุคคลและมาตรการที่ดำเนินคดีต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นการดำเนินการที่เป็นคนละส่วนกับการดำเนินการทางอาญาต่อบุคคล และเป็นมาตรการพิเศษที่มีลักษณะเฉพาะที่รัฐกำหนดให้ใช้ในการดำเนินการทางแพ่งต่อทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดอันเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว นอกจากนี้ ศาลฎีกาได้เคยวินิจฉัยไว้เป็นแนวเดียวกันมาตลอดว่า แม้ในคดีอาญาศาลจะพิพากษายกฟ้องก็เป็นคำพิพากษาในคดีอาญาที่จำเลยถูกฟ้องว่ากระทำความผิดในทางอาญา ส่วนการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินนั้นเป็นมาตรการที่ดำเนินการต่อทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด โดยมีบทบัญญัติกำหนดกระบวนการพิจารณาไว้เป็นพิเศษ ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานเป็นที่เชื่อได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ก็สามารถดำเนินการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจำเลยในคดีอาญาจะได้กระทำความผิดหรือศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยในคดีอาญาหรือไม่ เช่น ในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๙๐๒/๒๕๕๘ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๔๖๔/๒๕๕๘

เป็นต้น ดังนั้น การระงับคดีโดยการเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘ จึงเป็นเพียงการดำเนินการตามมาตรการทางอาญาเท่านั้น บทบัญญัติ แห่งกฎหมายดังกล่าวที่ว่า “ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไป ในกรณีแห่งความผิดอันนั้น” หมายถึงการระงับคดีให้แก่บุคคลที่กระทำความผิดในทางอาญาเกี่ยวกับการ ลักลอบหนีศาลการมิให้ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในทางอาญาเกี่ยวกับการลักลอบหนีศาลการนั้นอีก เท่านั้น มิได้หมายความว่าความรวมถึงการคุ้มกันผู้กระทำความผิดนั้นมิให้ถูกดำเนินการตามมาตรการทางแพ่ง ให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ด้วย แต่อย่างใด ด้วยเหตุนี้แม้ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศาลการซึ่งเป็นความผิดทางอาญาจะระงับไป โดยผลของกฎหมายดังกล่าวก็ตาม ก็สามารถดำเนินการตามมาตรการทางแพ่งให้ทรัพย์สินตกเป็น ของแผ่นดินได้ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ

ดังนั้น เพื่อให้การบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย สำนักงาน ปง. จึงขอหารือประเด็นปัญหาข้อกฎหมายตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวต่อคณะกรรมการ กฤษฎีกา ในประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศาลการ และได้มีการเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศาลการ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๘ แล้วนั้น จะยังถือว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศาลการตามกฎหมายว่าด้วยศาลการ อันเป็นความผิด มูลฐานตามที่กำหนดไว้ใน (๗) ของบทนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่จะสามารถดำเนินการ ตรวจสอบธุรกรรมหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้หรือไม่ อย่างไร

ประเด็นที่สอง ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศาลการตามกฎหมายว่าด้วย ศาลการ อันเป็นความผิดมูลฐานที่กำหนดไว้ใน (๗) ของบทนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ครอบคลุม ถึงความผิดเกี่ยวกับการส่งหรือนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือออกไปนอก หรือเข้ามาในประเทศโดยฝ่าฝืนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม การแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ประกอบมาตรา ๘ ทวิ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุม การแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๗ เช่น การไม่แจ้งรายการหรือแจ้ง รายการเท็จเกี่ยวกับการนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือออกไปนอกหรือเข้ามา ในประเทศ เป็นต้น อันเป็นความผิดเกี่ยวกับการนำเข้ามาในหรือส่งออกป็นอกราชอาณาจักรซึ่งของที่มิได้ผ่านพิธีการศาลการ ตามมาตรา ๒๔๒ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พ.ศ. ๒๕๖๐ (มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๙ เดิม) ด้วยหรือไม่ อย่างไร หากไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือนั้นเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหาหรือของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) ผู้แทนสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน และผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้วมีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีตามข้อหาหรือ แม้ผู้กระทำความผิดได้ยินยอมเปรียบเทียบและมีการงดการฟ้องร้องในความผิดฐานหลบหนีศุลกากรตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ^๑ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ เป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับความคุ้มกันมิให้ถูกฟ้องร้องในการกระทำนั้น แต่การคุ้มกันจากการถูกฟ้องร้องของบุคคลดังกล่าวก็เป็นเพียงการคุ้มกันมิให้ถูกดำเนินคดีอาญาเท่านั้น หาได้กระทบต่อการที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจะดำเนินการตรวจสอบธุรกรรมหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ตามความในหมวด ๖ อันเป็นการดำเนินการต่อทรัพย์สินในทางแพ่งในความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรตาม (๗)^๒ ของบทนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ไม่ เนื่องจากการดำเนินการทางแพ่งต่อทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นเป็นมาตรการพิเศษที่ใช้เพื่อติดตามและเรียกคืนทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ตามแนวคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ได้วินิจฉัยวางแนวทางเอาไว้^๓ และศาลฎีกาก็ได้มีคำพิพากษาตามแนวทางนี้ตลอดมา^๔

ประเด็นที่สอง การส่งหรือนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศโดยฝ่าฝืนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ อันเป็นความผิดและมีโทษ

^๑มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๙๖ และความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๕ ทวิ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่แสนบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่จะเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกันผู้กระทำความผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

^๒มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ความผิดมูลฐาน” หมายความว่า

๑. ลัก

๒. ลัก

(๗) ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

๑. ลัก

๒. ลัก

^๓คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๔๐ - ๔๑/๒๕๔๖ เรื่อง ศาลแพ่งสงฆ์คำโต้แย้งของผู้ร้องคัดค้านเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ กรณีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ หมวด ๖ มาตรา ๔๘ ถึงมาตรา ๕๙ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๒ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๒๓๕ หรือไม่

^๔คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๑๗๕/๒๕๕๐ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๖๖๐๒/๒๕๕๐ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙๙๐๒/๒๕๕๘ และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๔๖๔/๒๕๕๘

ตามมาตรา ๘^๕ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พุทธศักราช ๒๔๘๕ นั้น เมื่อมาตรา ๖/๑
วรรคสาม บัญญัติให้ “เงินตรา เงินตราต่างประเทศ และตราสารเปลี่ยนมือตามมาตรา
นี้ ให้ถือว่าเป็นของตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ ทวิ^๖ วรรคสอง มาใช้
บังคับ” แล้ว และมาตรา ๘ ทวิ วรรคสอง ให้ถือว่าการกระทำความดังกล่าว “เป็นการส่งหรือนำของต้อง
จำกัดออกไปนอกหรือเข้ามาในประเทศไทยอันเป็นความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรด้วย และให้
นำบทกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและอำนาจพนักงานศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่าด้วยการตรวจของและป้องกันลักลอบหนีศุลกากร การตรวจค้น การยึดและริบของ
หรือการจับกุมผู้กระทำความผิด การแสดงเท็จ และการฟ้องร้องมาใช้บังคับแก่การกระทำความดังกล่าว รวมทั้ง
บุคคลและสิ่งของที่เกี่ยวข้อง” อันเทียบเท่ากับเป็นความผิดเกี่ยวกับการนำเข้ามาในหรือส่งออกไป
นอกราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการศุลกากรตามมาตรา ๒๔๒^๗ แห่งพระราชบัญญัติ
ศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐ ดังนั้น การกระทำความดังกล่าวจึงเป็นความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากร
ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรอันเป็นความผิดมูลฐานที่กำหนดไว้ใน (๗) ของบทนิยามคำว่า
“ความผิดมูลฐาน” ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
พ.ศ. ๒๕๕๒

ดิสทัต โหตระกิตย์
(นายดิสทัต โหตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๕๖๐

“มาตรา ๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออกตามความ
ในพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสามปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

“มาตรา ๘ ทวิ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบส่งหรือนำเงินออกไป
นอกหรือเข้ามาในประเทศไทย ให้ถือว่าเงินตรา เงินตราต่างประเทศ ธนาครบัตรต่างประเทศ หรือหลักทรัพย์
ไม่ว่าของไทยหรือต่างประเทศเป็นของตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

การส่งหรือนำ หรือพยายามส่งหรือนำ หรือช่วยเหลือหรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการส่ง
หรือนำเงินตรา เงินตราต่างประเทศ ธนาครบัตรต่างประเทศ หรือหลักทรัพย์ไม่ว่าของไทยหรือต่างประเทศออกไป
นอกหรือเข้ามาในประเทศไทย โดยฝ่าฝืนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ประกาศ หรือคำสั่งที่ออก
ตามความในพระราชบัญญัตินี้ ไม่ว่าจะกระทำความด้วยวิธีใด ๆ ให้ถือว่าเป็นการส่งหรือนำของต้องจำกัดออกไปนอก
หรือเข้ามาในประเทศไทยอันเป็นความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรด้วย และให้นำบทกฎหมายว่าด้วยศุลกากร
และอำนาจพนักงานศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่าด้วยการตรวจของและป้องกัน
ลักลอบหนีศุลกากร การตรวจค้น การยึดและริบของ หรือการจับกุมผู้กระทำความผิด การแสดงเท็จ และการฟ้องร้อง
มาใช้บังคับแก่การกระทำความดังกล่าวรวมทั้งบุคคลและสิ่งของที่เกี่ยวข้อง

“มาตรา ๒๔๒ ผู้ใดนำเข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรซึ่งของที่ยังมิได้ผ่านพิธีการ
ศุลกากร หรือเคลื่อนย้ายของออกไปจากยานพาหนะ คลังสินค้าทัณฑ์บน โรงพักสินค้า ที่มั่นคง ท่าเรือรับอนุญาต
หรือเขตปลอดอากร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานศุลกากร ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับเป็นเงิน
สี่เท่าของราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ริบของนั้นไม่ว่าจะมีผู้ถูกลงโทษ
ตามคำพิพากษาหรือไม่

ผู้ใดพยายามกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน